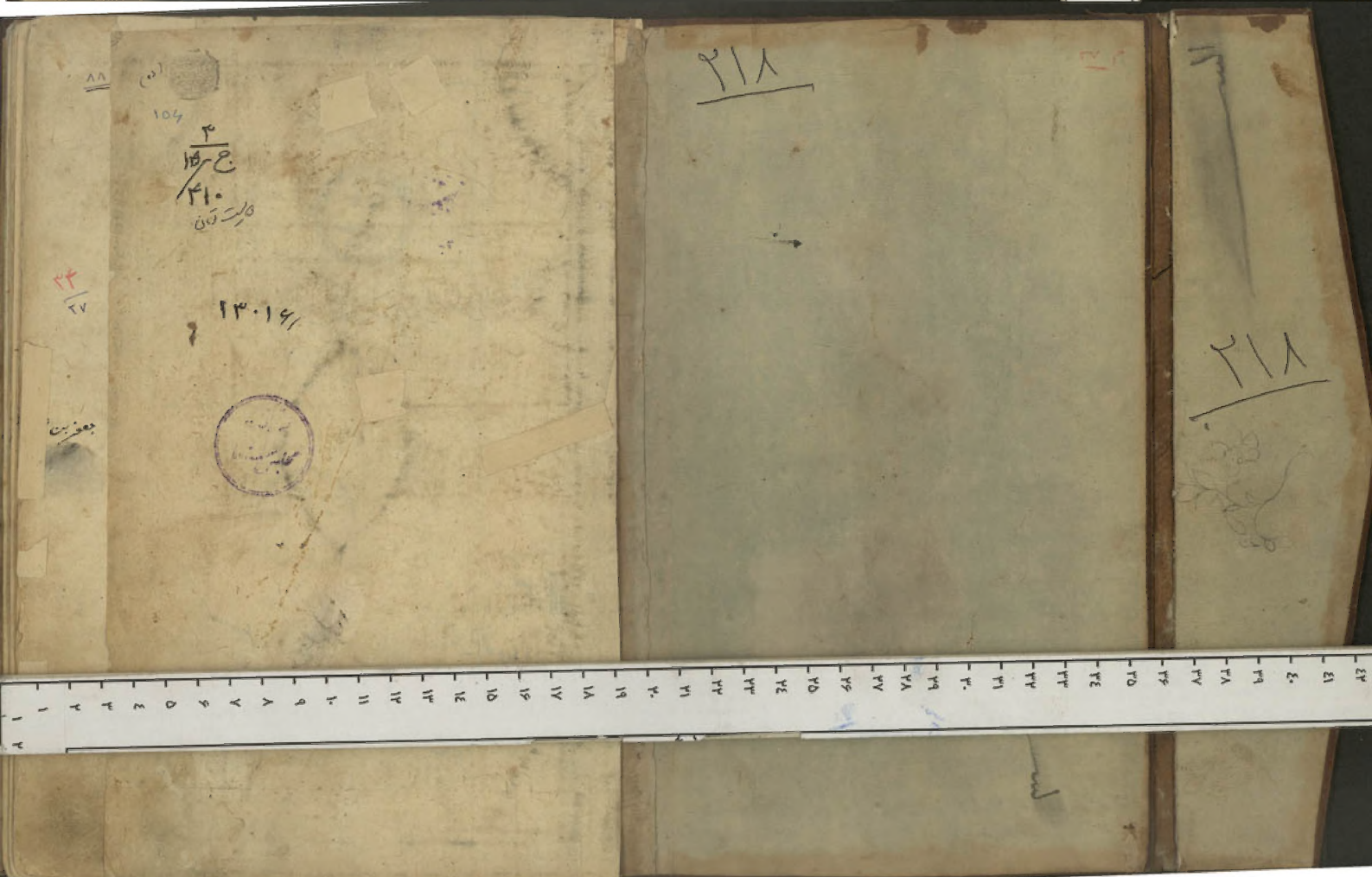
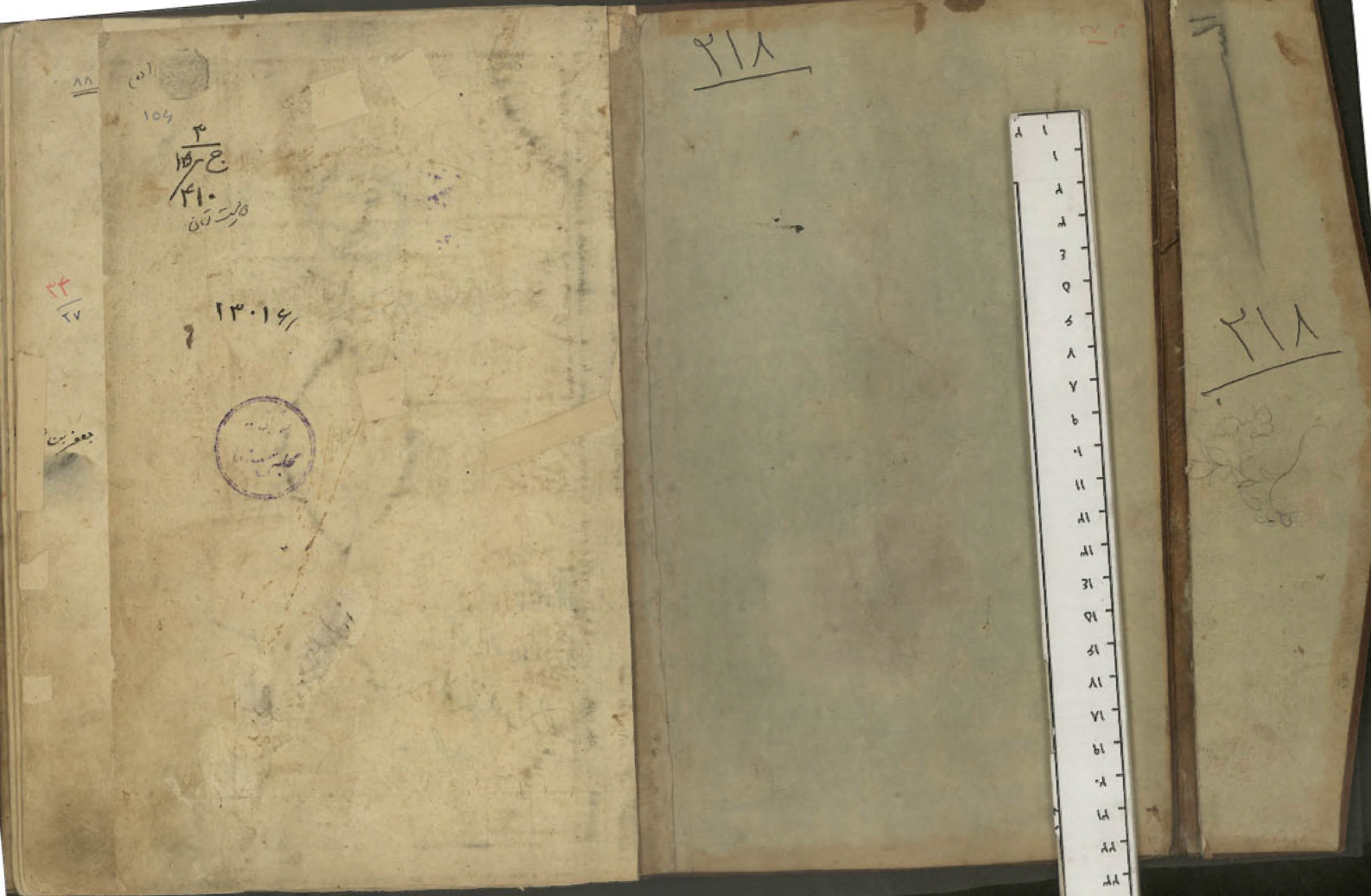

۴۱۰
۴۰۹

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
۱۷

خطی	کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۴۰۹	

کلمات تصادف حضرت امیر المومنین علیه السلام

آه آه آه آه
الان اوه ناهان داود
محمد صرا الوداد
لدر

س

دبر

۱۳۰۱۶

طالع

۷۴۴

مجلس

۳۴

۲۷

مجلس

تألیف حضرت امیر المومنین علیه السلام

۷۴۳۱

کتابخانه مجلس شورای اسلامی		جمهوری اسلامی ایران
کتاب ترجمه مائمه علم و حکم حضرت علی		
مؤلف	شماره ثبت کتاب	
مترجم	۱۳۰۶	
شماره قفسه	۴۰۴	

آه آه آه آه آه آه
 این آه نازان داور
 یولدی صراا صوار
 صرا

✓

۲۱۸
 ۱۳۰۶
 ۳۴
 ۲۷

۳۴
۲۷

جعفرین

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قال امير المؤمنين عليه السلام

قَالَ امْرُؤُؤْمَانُ إِنَّ خَيْمَةَ صِدْقٍ وَصَفٍ

لَوْ كُشِفَ الْعِطَاءُ مَا زِدْتُمْ نِقْمًا

This detail shows a section of a manuscript page. It features a decorative border on the left and right sides, composed of stylized floral and foliate motifs in gold and red. The central area contains text written in a cursive Arabic script, likely a form of Maghrebi script. The text is arranged in several lines, with some words appearing in larger, more ornate calligraphic forms. The background of the text area is a light, aged parchment color.

الناس ربنا وما كنا ننتبهوا وقال

من زمان در خواب فروز و عز و در کون
چون بیدارم فروز و عز و در کون

الناس من ما هم أشبه منهم بأبيهم

سر بس خلق جهان مانند دوزخ است

نیشند از ندیک مانند چندی پیر

مَا هَلَكَ أَمْرُ عَزْرَفُ فَذَرَهُ وَقَالَ

هر که مدد خود بداند کرده تا این از هلاک
و جهان بر فتنه کرد در سترگاران آنچه باک

فِي مَمْنَةٍ كُلِّ أَمْرٍ مَا يُحْسِنُهُ وَقَالَ

دانش آموزان را در سر هوای دولست
ز آنکه هر کس را بقدر دانش خود قیمتست

مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ

تا کی کم کرده خود را ز مافا بخود ای

خویشتن بشناس اگر خواهی که بشناسی عیال

أَمْرٌ مَجْبُوحٌ نَحْتِ لِسَانِهِ وَقَالَ

مردی نهانست در زبان خویشتن
قیمت و قدرش ندانید تا نیاید در سخن

مَنْ عَذَّبَ لِسَانَهُ كَثُرَ إِخْوَانُهُ

هر که خوش گفتن باشد بشنود خلق همن
چون برادر مشفقند او را و یار و مهربان

بِالْبَرِّ لَيْسَ عَجْدُ الْحَرِّ وَمِنْ كَلَامِهِ

در جهان هر که بر نیکی میکند با خاص و عام

مردم آزاد باشند از دل و جانش غلام

بیشتر مال الجحیم بخارند افوارش

هر چه کرد آرد بخیل بجز داوهر کنار
یا لعل کند بهارش یا بر دهن بر آید

لا تَنْظُرْ إِلَى مَنْفَاكٍ وَانْظُرْ إِلَى مَفَاكٍ

در سخن نیکو نام کن سخن کورامین
کز فقیهان در وجود آید سخنهای گهرین

الْجَزَعُ عِنْدَ الْبَلَاءِ نَمَامُ الْخَنَةِ

در بلیت کز کفر افغان و سوز و اضطراب

بخت افزون گردد و بجز ورم مانده نواب

لا تَطْفُرْ مَعَ الْبَغْوِ وَمِنْ كَلَامِهِ

چون ستمگر بر سر خود می بیند ظفر
ای خرد پرویز ز پادشاه و نظم در گذر

لَا تَسْأَلْ مَعَ الْكِبَرِ وَقَالَ

هر که او را خوت و کبر و می باشد شمعان
هیچ کس مدحش نکند از صفا ز و زبکان

لَا يَرْمِعُ شَيْءٌ وَمِنْ كَلَامِهِ

بخل و نیکویی کرد و بجمع در میزد

در سخاوت کوش اگر خواهی مع انجیات

لا صِحَّةَ مَعَ الْفُحْمِ وَقَالَ

تدرستی که میخواهی ز کخاوی طلب
در قناعت کوش و کخاوی و کخاوی طلب

لا شَرَفَ مَعَ سُوءِ الْأَدَبِ وَقَالَ

لایون جاه و زک نیست مردی ادب
ای خردمند از ادب سرمایه دولت طلب

لا اجْنَابَ مِنْ مُحَرَّمٍ مَعَ حُرٍّ

با وجود حُر و محرم دور بود از حُر

بچ خضر از کجی لبی سعادت بزد و امر

لا زِلْجَةَ مَعَ الْحَسَدِ وَقَالَ

دعوی راجت درین عالم کجی را میرسد
کجی بکجی از کینه و محض و حسد

لا مَحَبَّةَ مَعَ مَرَأٍ وَمِنْ كَلَامِهِ

میکند هیچ محبت را ز هیچ و هیچ
کوشین ز بهار یا مرد جوج بد سراج

لا سُدَّ مَعَ انْتِفَامٍ وَقَالَ

هیچ توان کرد با هم انتقام و سرور

کینه در خاطر ندارد که خواهد میری

لا زیارة مع زعاره وقال

چون روی پیش روی خود را ندانم
تا نه پرسندت باز از روی عزت برمدار

لا صواب مع نزل المشورة وقال

که میجویم که بشناسی خطای از صواب
مشورت بذر همه کاری برده شیخ و شای

لا مروءة لکذوب وقال

از مروءت دور ماند و از کرم عادت شد فروغ

زاستان بجهنم دولت نماند بی فروغ

لا وفاء ملوک وقال علیه السلام

از ملوک این مایش و زوفاداری بجوی
دل بجهنم و مسند و زان دل با او مگوی

لا کمرا عن من انفق وقال

چون کرامی تر بود از مندم بر هیزگار
گفت عند الله انفقتم بقران کرد کار

لا شرف اعلی من الاسلام

زندی خود مکن و ز کفر و نادانی

کادری نیست بر از سلفی نیست

لا معفلا احرز من الوزع وقال

از بدی برهیزد که مر بچو داری طمع
کادری نیست محکم ز پناه از وزع

لا تفتح النج من التوبه وقال

چون گاهی کرده باشی وجه باشد پیش شیخ
توبه و عذر گاهت هم راست از هر شیخ

لا لباس احمك من السلامة

هر که او را خلیف من وسلامت دیر است

مهر از قفاخر کرده باشد در خور است

لا ائ ائعی من الجهد وقال

هیچ دردی نیست مرد مر از نادانی نیست
مرد را دافش کند سوی سعادت و لعل

لا مرض اضی من فله العفل

مرد را در بسز جرم آن و خسران خوار و زار
هیچ بیماری نکند زنجیر که معفل و کار

لسانك يقصصك ما كودته

هر چه عادت شد زبان آن نفاضا می کند

لَا تَقْرَأُ فِيهِمْ لَوْ أَنَّ كُتُبَهُمْ لَكَ فَحَصٌ

الْمُرْعَدُ وَمَا جَهْلُهُ وَقَالَ

كَيْفَ أَتَى الْقَوْمَ فِي هَؤُلَاءِ مَا يَدْعُونَ لَهُ بَلْ لَا يَفْقَهُونَ كَلَامًا

رَحِمَ اللَّهُ أَمْرًا عَرَفَ قَدْرَهُ وَقَالَ

وَلَمْ يَكُنْ لَهُ فِئَةٌ تَنْصَرُ لَهُ أَفْئَتُهُمْ كُلٌّ بِمَا كَفَرُوا بَعِيدٌ

إِعَادَةُ الْأَعْنَادِ زَنْدِكِرٌ لِلذَّنْبِ

بَرَكَةُ بَيْنَ وَاقِهِ كَيْفَ يَكُونُ عِلْمُهُ

وَلَوْ كُنَّا زُنُفَرًا يَنْفُخُونَ فِي الْأُفُفِ

النُّفُحِ بَيْنَ الْمَلَأِ تَفْرِيعٌ وَقَالَ

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمْ

إِذَا نَزَلَ الْقَعْقَعُ نَفَخَ الْكَلَامُ وَقَالَ

مَنْ جَاءَ مِنْكُمْ فَجَاءَهُ فَجْرُهُ

الشَّفِيعُ جَنَاحُ الطَّالِبِ

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمْ

الزاحه مع الياسوقاك

الخرمان مع الخضر وفالك

من كثر مزاجه لم تخل من خفاه

عند الشهوة اذك من عند الرف

الحاسد مغناط على من لا ذنبك

كفى بالظفر شفيعا المذنب

لَا تَقْرَأُ الْكِتَابَ شَيْعًا

رَبِّ سَالِحٍ فِيمَا بَصُرَهُ وَقَالَ

سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ مَنْ رَأَى

مَنْ أَيْدَى صَفْحَتَهُ لِلْخَوْفِ هَلَكَ

مَنْ رَأَى رَجُلًا يَتَّقِي اللَّهَ سَوَدَّتْ رِجْلَاهُ

لَا تَنْكَلِ عَلَى الْمَرْءِ فَهَذَا يَصْنَعُ النَّاسُ

يُرَوِّدُونَ رِجْلَهُ مَكَانَ الْيَدِ وَالْقَوْمُ

كَأَنَّهَا لَمْ تَلْقَ بِشَيْءٍ

إِذَا أَمْلَقَتْ فَأَجْرُوا اللَّهَ بِالْصِّدْقِ

كَهْرَمَانَ مَا يُعْطَى مِنْ رِجْلِهِ كَمَا يُعْطَى

مَنْ لَانَ عَوْدَهُ كَثُرَ إِغْوَاؤُهُ

مَنْ رَأَى رَجُلًا يَتَّقِي اللَّهَ سَوَدَّتْ رِجْلَاهُ

قَلْبُ الْأَحْمَقِ فِي فِتْنَةٍ وَقَالَ

مَنْ رَأَى رَجُلًا يَتَّقِي اللَّهَ سَوَدَّتْ رِجْلَاهُ

وَدُرَّيَانِ جَرِيَتْ بِيَوْمِهِمَا كَقَدَرِ كَيْفَانِ

مَنْ جَرَى فِي عَنَانِ أَمَلِهِ قَالَ

لَمَّا دَرَجْتُ لِي بِكَ لَوْ كَرِهْتَ شَانِ
كَرِهْتُ كَأَمِّ أَجَلٍ رِيَّازِ دَنَاكِ

إِذَا وَصَلْتَ النِّكْمَ اطْرَافِ النِّعَمِ

حُورٌ يَلْمِزْنَ لَكَ مَسْرُوعِي عَمَلِ
تَكْمِيكَ نَالِكُ دَوَائِي أَيْ حَرَلِ

مَا أَضْمَرَ أَحَدُ شَيْءٍ إِلَّا مَا ظَهَرَ فِئْتَا

كَرِهَانِ دَارُكُمْ تَبْعِي نَوَانِ نِيَامِ

وَدُرَّيَانِ جَرِيَتْ بِيَوْمِهِمَا كَقَدَرِ كَيْفَانِ

أَكْرَمُ الْأَدَبِ حُسْنُ الْخُلُقِ قَالَ

وَدُعَا بَعْدَ خُشْيِ كَيْفَانِ
خُشْيِي كَيْفَانِ دَلَامِي دَانِ أَرْوَاهُ

أَكْرَمُ النَّسَبِ حُسْنُ الْأَدَبِ قَالَ

أَكْرَمُ النَّسَبِ كَرَمُ الْوَجْهِ كَرِيمِ
كَرَمُ دَبِّ دَارِ حَيْثُ جَلَسَ الْعَلَمِ

أَفْضَلُ الْفَقْرِ الْحُسْنُ مَوْفَقِ قَالَ

بَعْدَ خُشْيِ كَيْفَانِ
بَعْدَ خُشْيِ كَيْفَانِ أَرْوَاهُ

شکر و پادشاه شام و اسیان

سَمَاءُ أَدْرَسْكَ مَحَبَّةً لَدَوِّجَانِ
سَمَاءُ أَدْرَسْكَ مَحَبَّةً لَدَوِّجَانِ

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

الطبع خير من ملك الدنيا والآخرة

وَلَا تَكُن مِّنَ الْكَافِرِينَ
وَلَا تَكُن مِّنَ الْكَافِرِينَ

جردن و قبحه و بر سر از طمع
 قسط و بر کان آرد و بر سر از طمع

ظُرُّ الْعَاقِلُ كَهَانَهُ وَقَالَ

شَدَّ كَانُ عَاوِلَ بَنِي إِسْرَءِيلَ خَرُّوا كُفُوفًا
وَقَعْدَهُ كَانُوا سَائِبِينَ هَارُونَ وَأَخُوهُ

مَنْ نَظَرَ غَيْرَ رَوْيَ مِنْ كَلَامِهِ

جِيءَ بِرَبِّكَ إِسْحَاقَ بْنِ كَرِيمٍ
يَوْمَ مَكِّيٍّ أَلَدِيٍّ يَحْيَىٰ مَرَامًا كَرِيمٍ

الْعِدَاوَةُ شُعْلُ شَيْءٍ وَقَالَ

أَوْشَعُ بْنُ كَلْبٍ أَوَّلُ مَنْ شَرَّ قَوْمَهُ

الْقَلْبُ إِذَا لَزَّ عَمِي وَقَالَ

وَلَوْ أَنَّ قَوْمَ سَكَاةٍ سَأَلُوا عَنْ عَدْلِ
رَبِّكَ كَلِمَةً أَوْ دَهْنًا كَرِيمًا

الْأَدْبُورَةُ الْعَفْوُ وَقَالَ

قُلْ وَجِلْتُ لِقَابِ رَبِّي أَنَا الْوَجِلُ
أَمِنْ يَشَانُ قَوْلُهُ لِيَوْمَ يَأْتِيهِ الْأَذْيَابُ

لَا حَيَّةَ الْحَرِيرِ وَقَالَ

فَقَرُّهُ إِذَا جِئْتَ بِهَا لَكَ خَيْرٌ مِنْ كَلْبٍ

مَنْ لَانَتْ اَسَافُهُ ضَلَبَتْ اِلَيْهِ

فَنَاقُ الْمَرْوَدَةِ وَمَنْ كَلَامِهِ

رَغْمَةُ الْجَاهِلِ كَرُوصِيهِ فَنَزَلَتْ

الْجَمْعُ اَنْعَبُ مِنَ الصَّبْرِ وَقَالَ

الْمَسْئُولُ حَرَجِيْ يَّعْدُو قَالَ

اَكْبَرُ الْاَعْدَاءِ اخْفَاؤُكُمْ مَكِيدٌ

مَنْ طَلَبَ مَا لَا يَغْنِيهِ فَإِنَّهُ مَا يَغْنِيهِ

السَّامِعُ لِلْعَيْنِ أَجْدَا الْمَغْنَيْنِ

الَّذِي مَعَ الطَّمَعِ وَقَالَ

رَبِّ طَمَعٍ كَاذِبٍ قَالَ

النَّعْيُ سَائُونَ إِلَى الْحَيَوِ قَالَ

فِي كُلِّ حُرَّةٍ شِرْقَةٌ وَمَعَ كُلِّ أَكْلَةٍ

من كثرة فكره في العواقب لم

إذا حلت المفارضة في التدبير

إذا حل القدر بطل الحذر وقال

الأخسان يقطع اللسان وقال

الشرف بالفضا لا ريب لا يضل

من رنى في عجانه فاحياه وهد

السَّعِيدُ مَنْ وَعِظَ لغيره وقال

الحكمة ضالة المؤمن قال

الشر جامع لمساوي العيوب

كثرة الوفا وكثرة الخلاف

رب أمي خائب وقال

رب رجاء يؤدى الى الحرمان

بیشتر مردم زبان بخیر مان بکشد

رَبِّ زَيْجِ بُودِي كَالِ الْخَيْرِ

بهر سود ای روز چه میشود وجود بخیر
بیشتر مردم زبان بیند از سود آو سود

لِسَانُ الْخَافِ فِي قَلْبِهِ

سیر خود در دل نکه دارد ملامت اهل جز
تا ز دل رخصت نریند روز با من نکند

لِسَانُ الْخَافِ ذَرَأَ قَلْبِهِ فَال

کردل ما دان بودی با من قول و زبان

از زبان خود نشناید ملامت اندر زبان

اِذَا قَدَرْتَ عَلَى عَدُوِّكَ فَاجْعَلْ لَّفَقًا

چون قلیف زانی بدشمن از کلاهش در
شکر این نصرت کرد از ایرد زار و زین

الْبَخِيلِ مُسْتَعِجِلَ الْفَقْرِ يَغِيثُ فِي الدُّنْيَا

بے شتابد سوی درویشی بخیل بد گمان
این جهان چون مقلشان روز حساب میمان

اللَّهُمَّ اغْفِرْ زَمَرَاتِ الْاَلْبَاطِ وَسَفَاطِ

الْاَلْفَاظِ وَهَفَوَاتِ السَّائِزِ وَشَهَوَاتِ الْجَنَانِ
یا الهی در ضایع گزینان و چشم و دل زشت کوید ایمنی از تو

Handwritten text in Arabic script, likely a signature or date, located at the bottom of the page.

1816

(0.012)

فصل فی

512

16

۴۱۰
۴۰۹

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
۷۱

خطی	کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۴۰۹	